

gen Fristelse til at søge det forstørret ved at trække Skikkelsen ind i denne overnaturlige Prokrustesseng. Gennem hende reddes Manden, det miskendte Geni, den sygelige, problematiske Natur op til et højere Liv som Menneske, til Klarhed og Frihed som Kunstner, nedsunken som han er, da hun træffer ham, i Elendighed og Forladthed og Forsyndelser mod sin „højere“ Natur. Maaske er disse Art Karaktertræk ret almindeligt givne; men Interessen og Charmeren ved Skildringen ligger i de stemningsfulde maleriske Strøg, der sætter hans Silhouet hen med et saa bevæget Liv, at man fristes til at tilgive de mulige Fejl, der skjuler sig under den Begejstringskaabe, som Forf. saa behændigt og smukt væver til sin Adam.

Paa deres Fællesvandring gennem Verden fornægter denne Adams Eva sig ikke, — hendes Tilbøjelighed til det spændende og afvekslende bringer hende til at lade Himlens Sol bryde sig gennem Prismen i et Farvespil, der kaster sit skiftende Skær paa deres Vej.

De Situationer, der fremstilles, synes af og til arrangerede — interessante og kunstige, men Flugten i Fremstillingen bærer frelst over Skærene. Det er først mod Slutningen, da Redningsværket er gjort, og den Elskede er frelst fra Tvivl og og Selvforsagt til Troen paa den ene saliggørende Kvinde, der bærer de andre Kvinders Synder. „Midleren imellem Mand og Gud“ den intuitive Aand, der har sonet for de andre Kvinders Brøde, og „løfter ham op til sin egen Sfære og Plan“, — at Vingerne svigter, og Læsere ser en Smule tvivlende paa disse Verdens Herrer, der til Pryd for sig selv og deres Menneskehjem, samler Blomster fra alle Verdens Haver, hvortil Adgangen er dem fri, hvem alt er tilladt.

Hvis det religiøse Moment ikke var tagen i Brug for at klæde Bogen yderligere ved at levere Kronen til Herskerdragten i Slutningstableauet, vilde et Par Usmageligheder være undgaaede, og Bogen vilde have vundet det i kunstnerisk Værdi, som den paa denne Maade sætter til i Fantastier.

Tertia.

Henry George.

Det ser ud, som om Frøken Anna Lohse mener, at nu, da Bønderne, navnlig dog de forældede — har skaffet sig en Skattelettelse paa de andre Samfundsklassers Bekostning, nu skal „Retfærdigheden ske Fyldest;“ nu maa man ikke længere „opsætte til i Morgen, hvad man kan gøre i Dag“. Nu vil hun blot overtale Herremænd, Gaardmænd og Husmænd til at tro, at de, og de alene, bør bære alle Samfundets Byrder — i Retfærdighedens Navn!

Men vi andre, rige eller fattige, som ikke ejer anden Jord end det lille Gravsted, som vi har lejet paa en eller to Snese Aar, eller maaske den Grund hvorpaa vort Hus staar, vi kan kun glæde os ved at skulle slippe for enhver følelig Skattebyrde. Vi staar forventningsfulde med aaben Mund; det vilde være Synd at standse de stegte Duer i deres Flugt.

Utopia.

Er Brugsforeningers Virksomhed ikke Handel?

Frk. Grosserer Caroline Hansen Herding skriver i „Børsen“ den 7de Juli 1903:

Hr. Redaktør!

Tillad mig gennem Deres ærede Blad at rette ovenstaaende Spørgsmaal til Fagfolk. Højesteret har jo nylig erklæret, „at Brugsforeninger ikke er Handel“ og ikke kan betegnes som saadan.

En Ejendom, der var solgt med den Servitut, at der paa samme ikke maatte handles med Kolonial, benyttedes af en Brugsforening, som derfra uddelte saadanne Varer. Dette mente Sælgeren var at omgaa Servituten, men Højesteret gav Brugsforeningen Medhold og erklærede, at Brugsforeninger var ikke Handel.

Jeg tænker mig nu, at der et eller andet Sted bor en Købmand, som har en god Forretning; denne sælger han og faar den godt betalt imod at forpligte sig til aldrig mere at drive Handel med Kolonial, og for det Tilfælde, at han bryder denne Kontrakt, fastsæt-

tes det, at han skal betale en meget stor Bøde. Nu er han imidlertid godt kendt i Egnen, og bliver enig med Befolkningen om at starte en Brugsforening, som forsynes alle med Kolonial, saa Kolonialhandleren bliver overflødig og gaar fallit.

Hvorvidt vilde dette være lovligt? Og hvorledes vilde Handelsfolk dømme i denne Sag?

Jeg kan ikke se andet, end at det er Brugsforeningernes Mening ganske at overflødiggøre de handlende; noget andet er, om de kan gøre det.

At Højesteret i den nævnte Sag er kommen til et Resultat, som det foran omtalte, har imidlertid forundret mig meget, da jeg troede, at der her ikke taantes Omgaaen i nogen Retning. Men maaske ser andre Handelsfolk anderledes paa Sagen og mener som Højesteret, at Brugsforeninger ikke er Handel?

Rene Linier.

—o—

I sidste Nummer af dette Blad findes en Anmeldelse af en Bog: „Barnets Aarhundrede“ af Ellen Key. Anmelderen stiller deri et Spørgsmaal, som foreløbig maa besvares med et rent og klart: Nei! — Han siger:

„Forfatterinden fører dernæst Ordet for en Beskyttelseslovgivning, der skal hindre Kvinderne fra at synde mod den ufødte Slægt, og her vender hun sig kraftig mod de Kvindesagskvinder, der i Følge deres Teoris Ensidighed ikke vil vide af særlig Beskyttelse for Kvinderne m. H. t. Arbejde i Fabrikker o. s. v. Kvindesagen kan, siger hun, i sin Helhed kun løses gennem den sociale Omdannelse, hvori Beskyttelseslovgivningen er et Led. Den enkelte Kvinde skal have fuld og ubeskaaren Ret til at vælge sin Livsstilling, men Samfundet maa være ligesaa berettiget til at værges Kvindekønnet, set under et, mod en Forringelse af Moderevnen. Thi det gælder Samfundets eget Vel og Ve, fordi det gælder den ufødte Slægt. Kvindesegoismen bør ikke være eneraadig. Og mon Ellen Key ikke har fuldt ud Ret i dette?“

Hertil maa der i et Kvindeblad svares Nej og atter Nej — fuldt ud Ret har hun ikke. Saa længe, som Samfundet ikke giver Love til at forhindre Mændene fra at ødelægge den ufødte Slægt ved Drukkenskab, saa længe som Mændene ønsker ved Love at begrænse Kvindernes Arbejdsmark for at bevare deres egen, saa længe Kvinderne ikke har politisk Stemmeret og ikke kan have fuld Indflydelse paa de nye Love, som her i Landet maatte anses for at være ønskelige — ja, saa længe vil ingen Kvinde, som har Forstaaelse af, hvad Kvindesagen er, finde sig i at gøre noget yderligere Offer af sin personlige Frihed uden et tilsvarende Offer fra Mændenes Side.

Er denne Kvindernes Frihed maaske for udstrakt? Vor Lovgivning hviler jo paa den Forudsætning, at det er Manden, og kun Manden, som gaar igjen i de i Ægteskabet fødte Børn; igennem Kvinden, som sit Middel, bevarer han sit Navn og sin Slægt; og han har Eneraadighed over Børnene. Ud fra denne Forudsætning bliver det forklarligt, hvorledes Forfatterinden kan tale om Kvindesagskvinder, som i Følge deres Teoris Ensidighed ikke vil vide af særlig Beskyttelse for Kvinderne. Men Kvindesagskvinderne vil gerne have særlig Beskyttelse paa de Punkter hvor Beskyttelsen ikke gør mere Skade end Gavn; og de vil gerne have særlig Beskyttelse for Mænd, men vel at mærke, uden at ville give Love desangaaende paa en Rigsdag, udelukkende valgt af og sammensat af Kvinder.

Mandsegoismen bør ikke være eneraadende; — det gælder jo Samfundets Vel og Ve.

Viggo.

Mie.

Der laa en smal, hvid Stribe Sol nede i en Krog af Baggaarden.

Hvordan den egentlig var kommet der, maa Gud vide. Formodentlig havde den af — Nysgerrighed villet kigge over Hustaget ned i den dybe, mørke Baggaard, hvor der ellers aldrig kom Sol; saa havde den vel faaet Overbalance og var plumpet ned. Nu laa den der i Krogen — hvid og lun — og fik Rendestensvandet til at gøre.

Midt i den smalle Solstribe, tæt ved Siden af Rendestenen sad Skomagerens Mie og Værtindens Pella, to smaa sekssyvaars Tøse. Pella, mudrede op i Rendestenen med en snavset Pind, Mie sad bare og slikkede Solskin.

„Hva' ska' vi bestille?“ spurgte Pella gabende.

„De' ve' je' ikke.“

„Aarh — du ve' heller aldrig noget. Du sku' ta' aa spille.“

„Næ, je' gider ikke.“

Pella prikkede opmuntrende Mie i Benene med den vaade Pind.

„Joh, du sku' ta' aa spille, du, saa faar vi Pænge te' aa solde for.“

„Je', har ingen Pinde.“

Mie vilde allerhelst blive siddende og gasse sig i „Solen“, men hun vidste af Erfaring, at naar Pella vilde noget, saa hjalp der ingen kære Mor, hun maatte pænt følge Trop.

Pella var stukket ned af Kældertrappen, nu kom hun tilbage med to Pinde, en kort og en lidt længere. „Saa op mæ dej.“

Mie rejste sig med et lille resigneret Suk, tog Pindene og stillede sig op midt i Gaarden.

Der kom en egen lyttende Alvor i hendes lille, blege Ansigt med de store, — altfor alvorlige — Øjne, en højtidelig Begejstring over noget hun hørte sunget inden i sig selv.

Den korte Pind lagde hun under Hagen og holdt paa den, som man holder paa en Violin, den lange brugte hun som Bue, og mens hun gned paa sin Violin sang hun med en lille, tynd, falsk Stemme:

Aah Guj hvor det dov er dajlit
Og hvilket Trylleri
At vandre under Skaa-vens Trær
Og være i det Fri.

„Mie, Mie!“

Fra et Vindue paa første Sal stak et spidst Gammeljomfruansigt ud.

„Mie ka' du komme lidt her op mit Lam.“

Men Mie kom ikke, før hun var færdig med sin Sang.

Pella stod henne ved Trappen.

„Det er godt, du, nu faar du nok en Femøre.“

Mie svarede ikke, hun løb bare forbi hende.

Da hun lidt efter kom ned havde hun et Stykke Kage i den ene Haand og en Femøre i den anden; det havde hun faaet for at synge „Min Kærest og jeg“ og „Aah Dagmar“ og den om „Anna Margrete.“ Pella stirrede begærligt paa Kagen.

„Gi mæ en Bid.“

Mie delte med en vis Overlegenhed Kagestykket i to lige store Bidder.

Pella stod og gumlede spekulativt.

„Hva' ska' vi købe for den?“ spurgte hun pegende paa Femøren.

„De' ve' je' ikke.“

Mie var fuldstændig ligeglad

Stødt, hva' foreslog Pella med Øjne, der skinnede af Lækkersult.

„Ja, du ka' jo rende hen efter det.“

Mie gav hende Femøren og hun stak i Rend ud gennem Porten. Gumlende paa en stor muggen Appelsin kom hun tilbage, den grønne Skimmel klæbede ved hendes Kinder og Saften drev hende ned over Hagen.

„Den tik je' i Tegift, men se her.“

Hun viste sit Forklæde, der var halvt fuldt af raadne Appelsiner.

„Der er mange hva?“

„Ja.“

Mie havde lige sat sig tilrette med en af de herlige Frugter, hun havde pillet det værste Mug væk med Fingrene, nu sugede hun Saften til sig, den var lidt bitter — ja — men „dajlig“ var den, saa blev en af Dørene i Stueetagen revet op; det var hendes Mor.

„Naa sidder du der Tøs, hva' er det du æder? — Appelsiner — naa. Hvor Satan har du faaet Penge fra? Det var bedre du ga mej dem til noget nyttigt end til saadan noget raadent

Skidt — som det der. Naa kom nu ind mæ' dej; du skal passe den Lille.“

Mie rejste sig og sluskede ind bag efter Moderen.

„Den ka' du godt la' bli'e herude.“

Moderen tog Resterne af Appelsinen og lagde den op i Køkkenrækken. Nu vidste Mie, at hun aldrig saa den mere, Moderen holdt ogsaa meget af Appelsiner — og alle de andre var Pella stukket af med.

Da hun lidt efter sad inde og vuggede den lille havde hun en uklar Fornemmelse af, at hun var blevet gjort Fortræd paa en eller anden Maade, og det drev Taarerne op i Øjnene paa hende.

Maria Behrens.

Kærligheden.

Hvor mangens Gang blev paa Jorden
Som Karavanens i Ørkenens Sand,
En Længsel imod den læskende Kilde,
At stille sin Tørst i dens klare Vand; —
Men smægtende drage de fremad,
Dens Bredder skal aldrig de naa,
I Kærligheds kvægende Vande
Ej stillet sin Længsel faa. —
Da drager det knugende Mismod
Sig over den tørstende Sjæl,
Da spørger Trivlen, med Spørgsmaal
kolde,

Om Lykkens Veje, om Ret og Skæl;
Og stedse inderst det gløder, —
Maaske med for stort et Krav —
Og Hjertet saares og bløder
Ved Ting, som ingen ved af. —

Husk Du som Sejren har fanget,
Og hviler ved Kældens Bred
I al dens grønnende Friskhed
I Palmers Skygge og Fred,
At Skallen, som dækker de mange
Af Solbrand, Tørke og Nød,
Den skjuler saa ofte en Kærne,
Som med Jubel sit Hylster brød,
Naar Vind og Vejr havde føjet
Sig mildt til dens dybeste Krav, —
Og haardt det er at forsage
Paa det dejligste Jorden gav.

Mine Jensen.

Kvindelig Kunstindustri i Paris.

—o—

Næste Aar vil der i Paris i Palais du Louvre (Pavillon de Marsan) fra 1. Maj til 15. Septbr. af en Damekomite høre til Selskabet: Union centrale des arts décoratifs blive afholdt en international Udstilling af Kunstindustri udført af Kvinder efter moderne Tegninger eller gamle nationale Mønstre samt af Kvinders Tegninger til saadanne Ting. Gennem den nylig afrejste franske Gesandts Frue, Madame Jusserand, har Dansk Kunstflidsforening af Udstillingskomiteen faaet Anmodning om, saafremt de nødvendige Pengemidler kan tilvejebringes, at sørge for Danmarks Deltagelse i denne Udstilling.

Da alle Lande skal repræsenteres og Pladsforholdene i Pavillon de Marsan ikke er særdeles rummelige, maa Kunstflidsforeningen eventuelt forbeholde sig at gøre et Udvalg af de indsendte eller anmeldte Genstande. Foreningen har derfor henvendt sig til en Bedømmelseskomite, som foruden deres egne kunstneriske Raadgivere, Professorerne Vilh. Bissen og Arnold Krag er sammensat af Pietro Krohn, Charlotte Klein, Franz Henningsen, Johanne Bindesbøll, Suzette Holten f. Skovgaard og Dagmar Olrik.

Kunstflidsforeningen paatager sig at foranstalte en Udstilling af Genstandene før Afsendelsen til Paris og endvidere at besørge Korrespondancen og den forretningsmæssige Ordning, men alle Udgifter, Forsendelse, Installation m. m. udredes af Udstillerne selv i Forhold til Genstandenes Størrelse og Omfang.

Anmeldelser modtages og nærmere Oplysninger gives i Dansk Kunstflidsforenings Udsalg, Amagertorv 33 1ste Sal fra Kl. 10—5.